

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 117 - Any III - Epoca III

Barcelona, 30 de Setembre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Moments decisius

¿Dissolució o concentració?

S'ha vingut parlant, aquests dies, amb molta insistència, de la dissolució de les Corts.

Lerroux, amb la seva coneguda teoria de no governar amb aquestes Corts; les reticències d'alguns ministres radicals, i per damunt de tot l'orgia descordada de nomenaments a favor de diputats que en virtut de la llei d'incompatibilitats esdevenen incapacitats per a ésser-ho i que, per tant, redueixen la força majoritària del Govern, han donat peu a la suposició que Lerroux comptava amb el decret de dissolució per a aplicar-lo a la primera dificultat.

Aquesta suposició es basa, però, en un equívoc que la premsa de dreta cura de mantenir, però que nosaltres devem esvaïr. Les Corts Constituents no es poden dissoldre si no ho acorden elles mateixes. El President de la República no té autoritat sobre elles, puix que ha estat creat per elles. El seu caràcter de Constituents, d'extraordinàries, escapa a l'abast de la Constitució, elaborada per elles. Elles són el poder sobirà. I aquest poder no els el atorga una interpretació capciosa de la realitat jurídica, sinó la interpretació literal del propi text de la convocatòria, decretat pel govern provisional de la República, en representació única i exclusiva del poble espanyol, el qual diu: «L'enumeració que precedeix (de les matèries que han d'ésser objecte de deliberació) no pot pretendre limitar el Poder de les Corts, afirmat com a íntegre i convocat com a sobirà...»

Aquestes paraules no les pot oblidar ni les pot esborrar ningú. Precisen ben clarament la condició elemental de totes Corts Constituents, a les quals tot poder és subordinat. I diuen que tot poder, tota autoritat que es vulgui aixecar contra elles, serà un poder i una autoritat facciosos als quals no deuríem cap respecte i contra els quals lluitaríem per tots els mitjans.

Però potser aquesta hipòtesis peca d'excessiva. La dissolució d'unes Corts, siguin les que siguin, pressuposa la desconfiança en el Govern, la impossibilitat d'aquest de governar. Però ara no sembla fàcil que la classe capitalista consenti al fracàs d'aquest Govern. Durant la seva breu existència l'ha servit massa bé. La confiança ha renascut, els valors han pujat, la classe militar ha estat posada al lloc que li correspon, Sanjurjo i March, monàrquics i faistes seran amnistiats, les bases dels agraris han estat acceptades, les bones relacions s'han reprès amb el dictador Carmona, el reconeixement de la U. R. S. S. serà sabotejat, els jurats mixtos han estat boicotejats, la llei de termes municipals ha estat conculcada, el pressupost de Treball serà reduït, les llicències d'armes han estat retirades als obrers, heus ací la bella llista de mereixements que presenta el govern dels treze. ¿Qui podria negar-li el seu ajut?

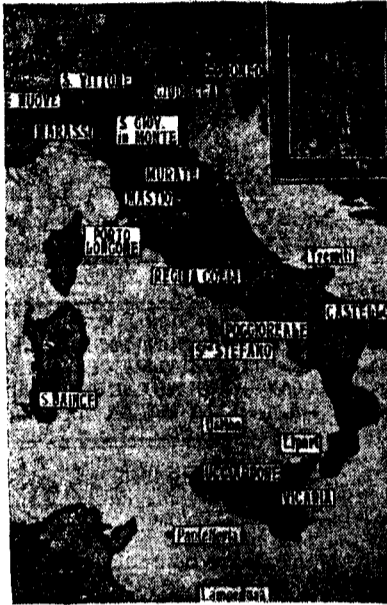
Per primera vegada a la República, una entitat patronal ha convidat en una reunió seva a un ministre. Per primera vegada a la República, una associació capitalista ha adreçat al Govern lletres de lloança i agraïment. Són tots uns. Són carn de la pròpia carn i sang de la pròpia sang.

Les diferències de partits es confonen davant l'euforia del retorn del regne capitalista. El crist i el rei es blinquen davant de la bossa. Adhuc MarceHí Domingo, a qui es creia campió de l'anti-lerrouxisme dintre el partit socialista, ha cuitat a declarar, tot just eixit, que els vots dels seus quaranta cinc diputats estaven a la mercè de Lerroux.

¿Dissolució o Concentració? ¿Concentració, per damunt de la República i de totes les forces burgeses contra els socialistes? No es tracta de predir res, sinó d'assenyalar camins, preveure perills. Feced és un bon mitjancer entre Lerroux i Gil Robles. Gordon Ordax i Domingo estan a les butxaques de Lerroux, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. L'O. R. G. A. necessita vetllar perquè les seves vaques grasses no s'afloqueixin. L'Esquerra està disposada a vendre el seu programa per un plat de lleties. Tots troben el punt de coincidència: la defensa de llurs interessos de classe contra el socialisme creixent. A desgrat de discussions i picabaralles, és més el que els ajunta que el que els separa. ¿Dissolució o Concentració? Les dues eixides estan inspirades en el mateix mòbil: la lluita contra els socialistes. Serà emprada l'una quan l'altra fracassi.

Al Parlament i al carrer, el front únic està format contra nosaltres. Els moments són d'una gravetat extraordinària. Cal el cap serè i el puny clos. No estem disposats a que se'ns arreassin cap dels drets que la República ens ha reconegut. No estem disposats a veuren's barrat el camí de la nostra marxa vers la nostra emancipació. Si del Parlament som llançats anirem al carrer. Lluitaréem en calgui, amb decisió, amb energia, decidits a tot. No tenim altra cosa a perdre que les nostres cadenes, però tenim un món a guanyar.

PROPAGANDA ANTIFEIXISTA

LES PRESONS D'ITALIA

Postal editada pel Comitè de Socors per als presos polítics italians. Sobre el mapa estan senyalats els presis. D'Itàlia on romanen milers i milers d'antifeixistes privats de la llibertat.

ROCHA

El nostre estimat confrare «El Socialista», de Madrid, ha publicat recentment aquesta silueta del ministre de la Guerra lerrouxista:

«Guerra: señor Rocha, radical.—Al embajador de España en Lisboa, cargo que deja por el Ministerio de la Guerra, no le tiene nada que agradecer la República. Su historia pasada nos es arcaica. De su historia actual, de la que va desde la proclamación de la República hasta la fecha, sabemos algo. Más sin duda, de lo que le conviniere al señor Rocha que supiéramos. Su paso por la Embajada Lisboa no es un ejemplo de firmeza republicana. Eso es lo que le falta al señor Rocha: convicción, profunda convicción republicana. Un día recibió oficialmente en Lisboa a los evadidos de Villa Cisneros. Demasiado amable. Nuestro embajador en Portugal vuelve a España ganando categoría en el camino. Ahora será ministro de la Guerra. Ministerio difícil. Cargo sobremano delicado. Cuidado, si no sea que el señor Rocha se imagine que sigue en Lisboa y haga del Ministerio de la Guerra lugar de recepción para los refugiados políticos. Se dice, además, que el señor Rocha es abogado de ciertos suministradores del Ejército. ¡Solo faltaba que fuera verdad!»

Per a treure de dubtes al bon confrare madrileny li podem afirmar que el senyor Rocha, de famosa memòria en el seu pas per l'Ajuntament de Barcelona—el mateix que els celebres senyors Guerra del Río i Santamaría—, és l'advocat i home de confiança de l'industrial d'aquesta plaça, senyor Salvador Casacuberta, gomicllat a Ausias-March, 37, baixos, qui es dedica, entre altres coses, a «subministres militars». I perquè la cosa resti tota dintre de la mateixa cleda política, li direm també, al confrare, que el Gerent o Apoderat del senyor Casacuberta és gendre de Joan Giró, el pobre «pagan» del partit radical i etern candidat al naufragi electoral.

Lerroux - Primo de Rivera

Totohm sap, perquè la premsa ho publica, i JUSTICIA SOCIAL ho ha reproduït i n'ha parlat més d'una vegada, quina fou l'actitud de complacència de Lerroux davant del cop d'Estat de Primo de Rivera.

Però el que no sap tothom és la continuació.

Quan Primo de Rivera va formar el seu primer govern civil, va buscar per tot arreu homes que volguessin ajudar-lo. Ell prou pretenia sumar alguns personatges de nom més o menys popular, però endebedats.

Davant del seu fracàs, Primo de Ri-

Prevaricació i especulació

L'escàndol dels autoòmnibus

Un nou escàndol acaba d'enfonçar la nostra Corporació municipal en el llot del desprestigi i de la ignominia. L'afer dels autoòmnibus supera tots els rècords d'illegalitat i prevaricació que ha establert la majoria de regidors del nostre Ajuntament en la seva llarga i profitosa carrera.

En primer lloc, aquest afer té el vici d'incompetència. En virtut del seu caràcter automàtic, l'actual Ajuntament no està facultat a resoldre afers d'aquesta envergadura. Així ho indica la llei i així ho proclamaren els caps de les minories en entrar l'Ajuntament a l'actual període — període que només pot finir amb les eleccions —. No és cap argument el fet que l'expedient d'aquest concurs ara fallat, provingués de l'època anterior. Hi ha precedents de concursos convocats al període anterior i l'execució del fall dels quals, s'ha ajornat, molt justament, fins al nou consistori. Exemple, la reorganització del Negociat de Política Social.

Ve després la prevaricació, en grau superlatiu. Entre tots els optants, es concedeix el concurs al senyor Torner. Ara bé, aquest senyor no tenia ni capital ni disposava de material. Aleshores, ¿quines eren les garanties que h'n fet decantar el jurat a favor seu? La promesa d'unes retribucions fantàstiques.

El joc d'aquest Torner era el de l'especulació més indecent, del xantage, gairebé. Quan la Companyia de Tramvies conegué al primer moment que hi havia un concursant que optava per totes vuit línies, cosa que no feia ningú més, agafà un xic de por, puix cregué veure darrera del concursant tota una poderosa organització industrial, que culminava amb la casa Sauer. Per un moment estigué temptada de dependre's d'uns milers de pessetes per comprar una minoria o una majoria municipal. Però no calgué. El propi Torner que cercava comprador per la concessió que ja tenia promesa a canvi d'uns avanços de cinc mil pessetes a compte del premi final, es dirigí a la companyia de Tramvies, proposant-li la compra de la concessió per una quantitat fabulosa. La Companyia de Tramvies, veient aleshores quines eren les proporcions i la categoria del seu contrincant, es féu la desmenjada, per tal que Torner rebaixés la seva oferta inicial, com així ho féu fins a

1.800.000 pessetes: un milió per a ell i 800.000 pessetes per als regidors!

Però sembla que malgrat aquesta important rebaixa, la Companyia de Tramvies no semblava gaire ben disposada per un acord, cosa per la qual Torner cercà ajut per un altre costat i oferí a la casa d'automòbils «Sauer» una bella operació: la concessió dels 100 autoòmnibus que són necessaris per a les línies aprovades, i el valor total dels quals és de 12 milions i mig de pessetes, a canvi del pagament de deu milions en metàl·lic i dels restants dos milions i mig en accions de la fàbrica d'automòbils que Torner projectava instal·lar ací i en la qual es construirien — segons sembla — una part d'aquests autoòmnibus.

La Casa Sauer, naturalment, acceptà aquest negoci, i és sobre aquesta base que l'afer s'ha portat endavant i s'han gestionat les «assistències» necessàries fins arribar a la seva aprovació, malgrat l'ordre terminant del President Macià de no fer-ho, esferènt, potser, davant l'enorme responsabilitat moral que contraia el seu pobre partit.

L'afer ha pres una nova derivació amb la denúncia formulada i acceptada per l'administració de justícia i amb el procés començat.

Entretant, sembla que el concurs no tindrà efectivitat, puix veient el caire que pren l'afer i les baixes maniobres de Torner, la Casa Sauer s'ha desentès a la qüestió.

¿Serà posat en clar tot aquest brut negoci, infamant pels seus protagonistes i denigrant per la ciutat?

Ho dubtem, puix sabem prou la pensió a la complicitat i a la prevaricació de jutges i magistrats. Per la nostra part estem disposats a seguir les petjades d'aquesta qüestió fins al final.

Barcelona, que malgrat la complicitat de la premsa, està convinguda de la culpabilitat de Torner, vol saber ara els noms dels regidors còmplices. Barcelona vol explicar-se la sensibilitat nerviosa del senyor Grisó. Barcelona, el poble de Barcelona, exigeix la veritat no per formular una condemna sobre aquest Ajuntament, que ja fa temps que la té formulada, sinó per exigir la punició rigorosa, enèrgica que aquest escàndol denigrant mereix.

Pallassos de la vida

Al Sr. Domènec de Bellmunt

Ens plau en gran manera, i en som uns fermes admiradors, del circ com a espectacle, que a la vegada ens permet fer pregones meditacions i comparacions. Quedem bocabadats en veure i fer filigranes dalt d'un prim fil de ferro, tant més quan nosaltres som incapaces de passar pel damunt d'un teuló pla que no estigui ajegut a terra; no cal dir que ens deixen embadalits les gestes dels gossos, lleons, foques, etc, que ens mostren una serenitat i sang freda (adquirida no volem saber com ni de quina manera), que els permet realitzar el que molts humans són incapaces de poder ni tan sols assajar.

Però, hi ha quelcom que en realitat

no apareix a la pista del circ, però sí a la pista de la vida ciutadana, plena de pallassos, i animals de tota mena, tan domadors i directors de pista. Són aquells homes éssers humans, o com els vulguem dir, els quals per l'atzar, per la seva manera d'ésser, per l'ambient que els volta, es veuen portats a fer una vida de circ.

Són els que fan articles sobre política internacional (i han d'ésser renyats per Cambó); són els que donen conferències sobre l'Oficina Internacional de Ginebra (i creuen que descobrixen un nou món a qui se'ls escolta); són els que es criuen sobre els exilats, sobre les catacumbes de París, sobre les banyes del Tibidabo; són els que ens importen les estúpides de les diades de les modistes, i són els que darrerament ens fan sabedors que tenen uns alts estudis i coneixements econòmics. Oh, gran i il·lustre senyor Domènec de Bellmunt!

Els vostres articles a «L'Opinió» han començat a sortir just quan els companys socialistes han sortit del Poder.

Mentre ells hi eren, la vostra ploma (sucada segurament en tinters del Poble Nou o del carrer Ample) era seca.

Ara ens explicareu totes les fetes de la Dictadura, tots els monopolis legals o il·legals creats, que la República fins ara no ha tingut prou valentia per a suprimir.

La vostra campanya, però, no va pas encaminada a la supressió de privilegis. Ella ve a la lluita de privilegis. Veu veniu a parlar-nos d'un trust enfront d'un altre que no s'arriba encara a formar.

Veniu a parlar-nos d'unes il·legali-

Els preus dels específics i els partits polítics

Fins al present, el treballador ha estat acostumat a oír promeses de redempció i de justícia, molt verbalisme. Promeses només, puix que una vegada havíeu donat el vostre vot i el vostre entusiasme pel triomf del que tant prometia defensar-vos, res, o en el millor dels casos, quasi res, complien de tot allò promès. A cada elecció buscava l'oubrer inútilment qui el representés amb honestat i fe, i sempre quedava defraudat.

Però, les intervencions tan oportunes com documentadíssimes de l'admirat company Comorera, al Parlament de Catalunya, relatives als preus usuaris dels específics, i també—deixeu que tregui a memòria—la incontestable i incontestada intervenció relativa a la Justícia, han tingut la virtut de fer despertar a la realitat els obrers de totes menes, conscients de la seva situació. A la fi, ha vist el treballador—manual i intel·lectual—amb proves fefaentes—no amb promeses—que tenia representants al Parlament, els de la Unió Socialista, que es cuidaven admirablement de les necessitats de les quals ningú se n'havia preocupat fins al present.

Aquestes campanyes han de perseverar amb energia i tenacitat; cal que el nostre dret de consumidors prevalgui, puix que és just. En aquest afer dels específics no podem tolerar el sarcasme que representa una contribució usurària i obligada. Usurària, pels preus fantàstics fora de tota raó. I obligada, perquè el company quan ell o els seus estan malalts i ha d'adquirir un específic (i avui ja sabem que tot ho guareixen amb específics) no té altra solució que adquirir-lo al preu que li exigeixen, o morir-se per falta de tractament.

Cal que aquest tribut que malauradament ha de satisfer l'oubrer malalt, no sigui una enormitat com fins ara.

Nosaltres no sabem veure la diferència que és causa que les farines, el pa, les carns, etc., tinguin els preus taxats amb intervenció de les autoritats, mentre que els medicaments—tan indispensables pels que sofreixen, com els aliments pel sa—es venguin a uns preus capriciosos, com ha demostrat documentalment el nostre amic i company Comorera al Parlament, preus que representen una explotació iniqua per al malalt i els que el cuiden.

El consumidor, que en aquest cas és forçat—mai voluntari—ha estat desamparat en absolut fins que un company de la Unió Socialista s'ha ocupat d'aquest afer—d'aquesta explotació, millor dit—. Coneixem els que ens defensen i tots sabem a què atendre'ns quan sigui l'hora de l'elecció.

L'expropiació, avui per avui, creiem amb tota sinceritat que no seria pas de gaire utilitat al proletariat. El nombre de farmàcies existents a Barcelona és excessiu, n'hi ha moltes que se sostenen difícilment, gràcies al marge que deixen la majoria d'específics i al preu que creuen convenient cobrar-los de les poques fórmules que elaboren. Moltes farmàcies no troben comprador. És, doncs, en benefici d'uns pocs que ha de continuar aquesta explotació inqualificable dels malalts i de

les seves famílies? Seria inhumà no resoldre-ho i tolerar-ho per més temps. De moment, millorem la situació, mentre preparam la solució cooperativa, que de moment és la més pràctica i més factible, però que necessitarà el seu temps per a posar-la en situació de servei.

Com a mesures d'aplicació immediata, creiem indispensables:

Control dels preus dels específics, per les autoritats i representacions obreres especialitzades.

Dissolució fulminant d'aquest càrtel (CRIF) per ésser perjudicial al bé públic.

Llibertat de vendre els específics al preu que cregui convenient cada farmàcia o centre d'específics.

Legalment no hi ha ningú que pugui impedir que un comerciant vengui la seva mercaderia al preu de cost, o més baixa de preu encara si per propaganda així li convé. El càrtel (CRIF) actua fora de la legalitat en coaccionar els comerciants impedit-los la venda dels específics al preu que el gir de l'establiment permet. Davant d'aquesta actitud petulant, el poble es pregunta: ¿Qui mana aquí?

Confiem que no trigaràn gaires dies a veure positivament contestada aquesta pregunta que tothom es fa.

MALLAFRE

Juventut Socialista de Catalunya

Crida

Aprofitant l'espai que la gentilesa del director de JUSTICIA SOCIAL ens ha assenyalat en el nostre setmanari, el Comitè executiu d'aquesta «Juventut» comença avui la tasca que s'ha imposat realitzar i que té com a finalitat primordial assolir la connexió entre les joventuts obreres i socialistes de tot Catalunya. Es per això que els nostres primers pensaments, els nostres primers actes, les nostres primeres paraules va adreçades als esperits joves, entusiastes i plens d'abnegació per a estimular-los a prendre un lloc al nostre costat.

Les hores presents, plenes d'inquietuds i mals averanys, són massa greus perquè les joventuts socialistes catalanes mantinguin la seva posició passiva i indolent. Hem de guanyar el temps perdut llançant-los en el camí de les grans realitzacions. Ens trobem tot just en el punt de sortida i ja albirarem un ample camí que comença als nostres peus i s'amaga a l'horitzó. Ample camí, prou ample per a caber-hi tots, que aconseguirem de recórrer íntegrament si podem vèncer les dificultats de la primera etapa. Els principals obstacles d'aquesta jornada inicial són les desconfiances i els rezelis, el localisme particular i per damunt de tot la manca d'energia.

Nosaltres estem profundament convençuts que la nostra actuació constant i decidida, que els esforços i les energies que anem a realitzar i dependre seran suficients per escombrar definitivament tots els obstacles que puguin dificultar l'arribar a la unió de les joventuts obreres catalanes, terme d'aquesta primera jornada preparatòria.

I per això comptem i esperem la franca adhesió dels esperits joves i de bona voluntat.

EL COMITÈ EXECUTIU

Escola socialista

CRÍTICA D'ECONOMIA POLITICA

El Comitè executiu d'aquesta Joventut, delegat pel Comitè executiu de la U. S. C. d'organitzar l'educació social dels militants tots del nostre Partit, ha organitzat un curs sobre Economia Política que desenrotllarà el company R. Folch i Capdevila.

Del programa de lliçons de l'esmentat curs, així com del lloc i dia en que començarà en donarem compte oportunament. Mentrestant, els companys a qui interessés l'organització d'aquest curs i vulguin fer aclariments o suggerències, són pregats de passar per la nostra Secretaria els dies d'oficina, dilluns i dijous de 7 a 9 de la vetlla.

L'èxit del nostre número anterior

El nostre número anterior aconseguí un èxit esclatant, com mai potser havíem registrat. Al cap de poques hores d'haver sortit l'edició, quedà completament exhaurida. El nostre editorial «Un govern de bandits», fou llegit i celebrat per tot Catalunya i tema de copiosos comentaris.

Per acabar d'arrodonir l'èxit, el número fou denunciat pel Fiscal. No ens vingué de nou puix estem acostumats a veure perseguir la premsa obrera i deixar impune la premsa reaccionària.

Company:

Has rebut aquesta carta? Doncs compleix el teu deure!

Company:

Vós, segurament, sou també dels que creuen que sense un diari, l'obra proselitista i transformadora de la U. S. C. sempre serà una obra mancada. La creença és justa. Mai l'acció del nostre Partit no podrà trobar aquella amplitud que li és necessària fins el dia que no disposi d'aquest gran element de comunicació amb la massa que és un diari. Mai el poble no podrà conèixer ni apreciar en tot el seu valor l'enorme tasca que porten a cap els nostres representants a les corporacions públiques, mentre no la pugui saber en tots els seus detalls i en tota la seva importància, per un diari nostre. La premsa burgesa, per l'interès que hi té, posa bon compte a silenciar o a minimitzar, quan no a deformar, l'actuació dels nostres homes representatius. Cal, doncs, urgentment, fer el nostre diari. Els interessos del poble treballador i del Socialisme ho exigeixen.

Com a lector assidu que sou de JUSTICIA SOCIAL, hauréu seguit número darrera número la campanya que en ella s'ha iniciat per a la creació de TREBALL, diari de la U. S. C. Hauréu llegit els articles dels homes més representatius del nostre Partit sobre la necessitat del diari i hauréu arribat a la conclusió que cada militant de la U. S. C. ha de fer un esforç màxim per tal de contribuir en el cobriment de l'emissió de 200.000 pessetes llançant per la Comissió pro-diari.

Com sabeu, aquesta emissió consta de les quatre sèries:

Sèrie A de 25 pessetes cada un.
Sèrie B de 50 » » »
Sèrie C de 100 » » »
Sèrie D de 500 » » »

Amb l'establiment d'aquestes quatre sèries, és possible a tot militant la seva obligada aportació a l'emissió pro-TREBALL. Més encara, la Comissió pro-TREBALL ha cregut que seria encara donar més facilitats als nostres companys el facilitar el pagament a terminis mensuals dels bons subscrits.

Així doncs, company, creiem que vos no podeu negar la vostra col·laboració a la creació de TREBALL. Totes les facilitats hi són. Subscriu el vostre bon i pagueu-lo de la manera que us permetin les vostres possibilitats econòmiques, però feu-ho. No feu-ho seria un manament greu a la vostra consciència de treballador socialista. Estem segurs que no la voldreu cometre, puix us sabem un company entusiasta i disposat a fer tot el que calgui per a l'engrandiment del nostre Partit i per a la implantació del Socialisme a Catalunya. Per això comptem amb vos.

Inclòs trobareu quatre bulletins: dos per a la subscripció dels bons, els altres dos per a la subscripció al diari. Ompliu-ne un de cada mena i torneu-nos-els tot seguit. Els altres dos doneu-los al vostre millor amic per tal que faci igual que vos. Si ho feu així, el diari de la U. S. C. serà un fet ben aviat.

Vostres i del Socialisme,

Per la Comissió pro-TREBALL

JOAN COMORERA,
President

JOAN RULL,
Administrador

L'INCENDI DEL REICHSTAG

JUSTICIA SOCIAL ofereix avui als seus lectors una informació de gran valor sobre l'incendi del Reichstag, els dos processos que ha provocat, el de Londres i el de Leipzig.

Es tracta d'un document de primera mà, enviat per un camarada alemany, exiliat a Londres, en els quals els nostres lectors podran seguir pas a pas la història d'aquesta farsa repugnant que posa en perill la vida de quatre nobles camarades.

L'INCENDI DEL REICHSTAG

cisius del capital financer, de la gran indústria i dels grans terratinents, puix que el seu objectiu era arrabassar als obrers llurs llibertats, esmicolar llurs organitzacions i d'arrossegar-los vers un estat corporatiu dirigit i orientat pel capitalisme.

Malgrat la seva posició, Hitler havia de topar amb nombroses dificultats per imposar el seu sistema de govern. Alguns grups de capitalistes que no el seguien, l'Església catòlica i els representants dels vells partits republicans no veien amb gaires bons ulls la seva elevació a la categoria de canceller, per bé que no representaven un veritable perill per a ell. L'únic perill veritable per a ell era la massa obrera, que, en la seva majoria, veia clarament com la seva situació perillava. La vaga general hauria acabat aviat amb el règim hitlerian, però la darrera feblesa de la social-democràcia alemanya perdé llamentosament aquesta possibilitat única de salvació. A l'altre costat de Hitler es trobaven els comunistes, els quals, pel seu nombre considerable, representaven un perill real.

Per quin mitjà Hitler podia desfer-se d'aquest adversari perillós? Les prohibicions i els empresonaments no surtien l'efecte desitjat; al contrari, eren contraproduents. Els perseguits esdevien màrtirs i llur prestigi creixia entre la massa. Però calia fer alguna cosa: la situació exigia a Hitler una acció ràpida. Si no consolidava immediatament el seu poder, estava perdut, car comprenia molt bé la seva pròpia incapacitat d'acabar amb les causes econòmiques

que es trobaven a la base del seu combat polític. Aquesta situació l'empenyia a una provocació. Es tractava de transformar l'adversari en criminal davant dels ulls de tot el món i amb aquest acte guanyar l'opinió del poble contra els seus adversaris (l'ocasió la hi donaren les eleccions per al Reichstag fixades per al dia 5 de març) i de donar-se el dret per a ell i el seu moviment d'antiquillar-los per mitjà de la força brutal. Es tractava de recórrer a una provocació.

EL 27 DE FEBRER DE 1933

Quatre setmanes després de l'adveniment de Hitler al govern, el luxós edifici del Reichstag alemany, al centre de Berlín, esdevingué una foguera. El foc esclatà cap a les nou del vespre. El centre de la ciutat era il·luminat amb una llum sinistra. Tota la instal·lació fou reduïda a cendres, sense que els intents d'extinció que es realitzaren tinguessin un resultat positiu fins al cap de bastantes hores. Que no era un incendi casual, es veié ben clar des del primer moment. Un foc tan extens i tan enorme no podia esclatar sobtadament, si no es calava foc simultàniament a diversos indrets. Després de curtes investigacions, hom trobà les traces dels llocs on havia sorgit el foc, escampats per tota la superfície del subterrani del Parlament.

Aquell mateix vespre, les edicions especials dels diaris, la ràdio, la telegrafia, els correus extraordinaris anunciaven l'esdeveniment: El Reichstag, incendiat; els comunistes, incendiària. A la mateixa hora de l'incendi, Hitler, acompanyat dels seus fidels Goebels,

Vor. Papen i el capità Goering, visitava l'edifici incendiat i exclamava: «Es un senyal de Déu. Si, com jo crec, han estat les mans dels comunistes les que han provocat l'incendi, res ens deturarà per extirpar aquesta pesta mortífera amb un puny de ferro.» I girant-se vers els periodistes que es trobaven al seu costat, afegí: «Esteu assistint al començament d'una gran època de la història d'Alemanya. Aquest foc és el principi.»

Al mateix lloc de l'incendi fou trobat un minyó, gairebé nu. S'anomenava Marinus Van der Lubbe, i segons es deia era comunista; àdhuc es pretenia haver-lo trobat al damunt el carnet de soci del partit comunista. Al moment, masses enormes de membres de S. A. (tropes d'assalt nacional-socialistes armades), que pocs dies abans de l'incendi havien estat cridades a Berlín, foren atades a la càrcer dels diferents caps obrers, no solament comunistes, sinó també socialdemòcrates, pacifistes i jueus coneguts; tots esdevien sospitosos de complicitat en el crim. El sagnant terror hitlerian començava. Ben aviat, es llançaren també sobre els simples obrers, sobre tots els adversaris del règim. I fins avui no han parat. L'estupor i la indignació del poble, a causa del dit pretès crim comunista de l'incendi del Reichstag, paralitzà, efectivament, l'activitat dels adversaris del feixisme en els dies decisius. Àdhuc s'arribà a creure en la fallàcia i a identificar-se amb el govern i amb les tropes d'assalt sanguinàries, que volien alliberar el món d'aquests «infrahomes».

«Alea jacta est». Per a les eleccions que s'acostaven el govern tenia assegurada la majoria i el perill comunista imminent quedava descartat.

(Continuarà)

LA JUSTICIA SOBRE LA JUSTICIA

A Carey Street, de Londres, ha tingut lloc un procés que no té parí en la història de la Humanitat. Davant de la monstruositat jurídica de què van a ésser víctimes quatre innocents, s'ha format una Comissió d'enquesta internacional que, a part del procés pròpiament dit, ha demostrat davant dels ulls del món, amb documents i amb testimonis incontestables, la innocència dels acusats i la culpabilitat dels acusadors. L'objecte d'aquest procés era aquesta pregunta: Qui ha incendiat el Reichstag?

La importància d'aquest interrogant és d'una amplitud internacional, puix que es tracta de fer llum sobre la presa del poder per Hitler i sobre un dels massacres més terribles que registra la història, i de posar en evidència la forma governamental del feixisme, a la qual tendeixen els governs de tots els països capitalistes, alhora que de salvar quatre vides humanes.

Què ha passat?

EL 30 DE GENER DE 1933

A les darreries de gener de 1933, després d'un interregne d'alguns mesos, el President del Reich, Hindenburg, sense sortir-se de la constitució republicana alemanya, nomenà Adolf Hitler, cap del partit nacional-socialista alemany (NSDAP), Cancellier del Reich, amb la missió de constituir un Govern de «redreçament nacional». Hitler, que en acceptar aquest encàrrec prenia la més alta responsabilitat, s'havia atret, per una propaganda fabulosa i amb ajut de promeses fantàstiques, una massa enorme de petits burgesos que creien en ell i un cert nombre d'oubrers. Qui positivament l'havia ajudat, finançat i llançat eren, però, els partits de

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50
Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Els problemes del socialisme francès

Al voltant de la participació al govern

II
El Congrés Nacional extraordinari de què vingué parlant va començar el dia 25 de gener de 1930.

La sala era plena de gom a gom; el Secretari general del Partit, Paul Faure, obrí la sessió i tot seguit Zyromski adreçà la paraula als delegats, desitjant que les discussions es desenvolupessin dins un ambient de germanor i declarant que el Congrés començava sota el signe de la Unitat. Dirigi per fi uns mots de salutació als delegats estrangers que assistien a l'acte i que eren: Vanderveelde, Fritz Adler, President i Secretari respectivament de la Internacional Obrera Socialista; Brouckere i Van Rosbroeck, del Partit Obrer belga; Modigliani, dels socialistes italians; i Chavichvily, del Partit Social Demòcrata Obrer de Geòrgia.

Després de nomenada la Comissió d'actes, Paul Ramadier va declarar, en nom dels seus amics, que acataven per endavant les decisions del Congrés. Seguidament parlà Paul Boncour, del qual en diré uns mots.

Físicament, és un home una mica ridícul. Una llarga cabellera, blanca del tot, se li menja quasi la cara, prima i esllanguida; la seva figura no és pas ni arrogant ni dominadora; cal sentir-lo parlar per comprendre que es tracta d'una ferma intel·ligència. La seva oratòria us impressiona per la lògica i la claredat dels seus raonaments, però no és pas un *meur* de masses, que en podríem dir; és, més que tot, un bon polemista, la paraula del qual és servida per una intel·ligència i una cultura poc corrents. Per un estranger poc acostumat al francès, la veu entre nasal i gutural de Paul Boncour resulta no gaire fàcil d'entendre.

Què digué, en síntesi, Paul Boncour? Va acceptar de primer autèntic el desig de concòrdia expressat per Zyromski; però va preguntar quin sentit i quin abast donarien els vencors a llur victòria. I advertí que si bé es sotmetia per endavant als acords que es prenguessin, ell no deixava de propagar el seu punt de vista participacionista — que no volia pas esbrinar si era una qüestió de tàctica o de doctrina — per tal de preparar la *revanche* amb les armes de l'esperit, de la convicció i de la propaganda.

Paul Faure contestà Paul Boncour amb tons vius i enèrgics; de totes maneres es mostrà conciliador.

El debat s'estengué amb la intervenció de Renaudel. Són molts els companys de Barcelona que recorden aquest significat lluitador socialista francès de quan, en els primers mesos de la República passà unes hores entre nosaltres; és un home vigorós i corpulent, de senyeta ferma, donant en els moments de perill, una magnífica impressió de solidesa material i moral. És un bon orador de masses, encara que té el defecte d'una veu afeminada i una mica estrident.

A la sessió de la tarda — era diumenge — el públic omplia les galeries i els passadissos. Es respirava un alè de lluita. I un debat d'altura va ésser obert.

Van parlar, alternament, oradors de les dues tendències, en l'ordre següent: Compère Morel, Salengrò, Graiani, Graussier, Maurin, Marcel Déat, Parvi, Digat i Lefevre.

Què van dir? No cal extractar-ho,

perquè fou una exposició amplificada d'arguments ja coneguts. Els discursos sobresortints van ésser els de Compère Morel, Salengrò i Déat. D'aquest últim ja n'hem parlat; i uns mots solament dels altres dos.

Compère Morel ha estat fins no fa gaire administrador de «Le Populaire», càrrec des del qual ha portat a cap una tasca remarcable; pot dir-se que la difusió triomfal de l'òrgan del Partit Socialista de França és obra seva en gran part. Parla amb eloqüència un llenguatge clar i convincent, la veu l'acompanya força; a mi va semblar-me un orador de gran volada. Els seus arguments contra la participació no es fonamentaven en concepcions teòriques ni en una hostilitat personal; opinava, senzillament, que el Partit tenia una organització feble i que no comptava amb fortes masses sindicals ircondicionals, on recolzar-se, i que en aquestes condicions, la participació al Poder no seria eficaç; per a fer més eviçent aquesta deficiència, donava dades interessants del Socialisme en els diferents països on s'havia col·laborat el Govern. Em cal confessar que va impressionar-me pregonament.

Salengrò era l'alcalde d'un dels municipis — no recordo quin — de la gran aglomeració industrial Lille-Roubaix-Tourcoing, alcalde popularíssim que va jugar un gran paper ajudant els treballadors en la gran vaga de la primavera de 1930. El respecte i l'atenció amb què el Congrés va escoltar-lo eren una prova palesa de les simpaties generals que tenia en un i altre dels grups combatents.

A la nit va continuar la discussió, fent ús de la paraula, entre altres, el net de Charles Marx, Jean Longuet, Emili Hant, Vincent Auriant, Bracke, Zyromski, Paul Faure i Blum. De tots ells, els més destacats de qui no hem parlat encara, són Vincent Auriant i Blum.

No hi haurà pas gaires socialistes a Espanya que no coneixin aquests significats socialistes. L'Auriant és un bon economista, jove encara, que s'ha guanyat un prestigi a la Cambra i al Partit. Parla amb fogositat i raona bé.

En Blum és una figura mundial del Socialisme, admirat i respectat per tots. Els seus articles sobre política internacional tenen sempre un gran valor. Ens recorda una mica el nostre Serra Moret, no solament en el seu aspecte, sinó també en la pulcritud del seu llenguatge i en la lògica i profunditat dels seus arguments.

Dues llargues i apassionades sessions havien ja gairebé esgotat el tema. El dia següent anaven a prendre's acords definitius.

JOSEP COLL CREIXELL

Junta del Cens electoral

Secretariat electoral de la U. S. C.

IMPORTANT

Els delegats a la Junta del Cens Electoral de la U. S. C. són convocats a la reunió que tindrà lloc a la Casa del Poble, el dia 3 d'octubre, dimarts, a dos quarts de deu del vespre.

Els advocats

En el núm. 115, del dia 16 d'aquest mes mateix, publicàvem un solt de redacció titulat «Calvo Sotelo», en el qual blasjàvem l'actuació dels advocats que elegiren Calvo Sotelo per al Tribunal de Garanties Constitucionals.

Ens hem vist sorpresos per una carta de quatre companys que són advocats, en la qual protesten que tractéssim els advocats en general d'una manera despectiva. I pel respecte i consideració que ens mereixen aquests companys nostres, anem a contestar-los.

La missió que hauria de realitzar l'advocacia seria la d'un apostolat a favor de la justícia i els advocats, en general, defensen la legalitat, que no és la mateixa cosa. La legalitat consisteix essencialment en què la gent no es mogui del Codi Civil i no calgui dins del Codi Penal, en la interpretació i aplicació de les lleis administratives procurant fugir tant com sigui possible de llur coacció, etc., etc., és a dir, que els advocats han de guiar els ciutadans pel laberint de la Societat capitalista perquè no ensopeguin o no s'hi perdin. I com que tots aquests codis i aquestes lleis són fetes per la societat burgesa, defensors abans que tot dels seus privilegis, cau pel seu pes que la missió que desempenyen els advocats és la de defensar la Societat burgesa.

Davant d'això creiem sincerament que els advocats que són socialistes havien de sentir recança d'haver de professar una carrera talment ingrata davant de llurs ideals i havien de lluitar desesperadament per donar-li aquell caràcter d'apostolat més amunt assenyalat. I a honor d'ells anotàvem unes excepcions en les quals teníem la intenció d'incloure'ls. Si les dues parts en què les excepcions eren dividides no han plagut, retirem la primera i deixem només en peu la segona, que honora els advocats que són estimats companys nostres.

Ens cal, però, remarcar que els companys que ens han escrit afirmen certes coses amb excessiva seguretat. S'han tarat un xic del contacte amb llurs confreres i ferumegen de la pensió a fer ús d'habilitats advocades. I cal que s'allunyin d'aquest peyll que els portaria per mal camí. Molt bé que sentia apassionament per llur carrera, però no han d'oblidar mai que es mouen dintre d'un fangar i cal que no s'empestatifin.

Si vivim en una Societat corrompuda, una de les professions més sospitoses és la de l'advocacia perquè viu de la defensa de la Llei d'aquesta Societat; Llei carregada d'injustícies i de parcialitats.

I no han d'estranyar els companys socialistes que són advocats, l'animsitat contra llurs confreres de la qual es planyen. Cal que comprenquin que és plenament justificada. Però hi ha advocats i advocats. La majoria d'ells estan a la voravia d'enfront i hem d'atacar-los sense consideració. Els que estan a la vora nostra, pel sol fet d'estar-hi, no s'han de sentir mal molestats pels atacs nostres.

Naixement

El company Monlleó, del Districte VI ha tingut la joia de veure néixer un fill, al qual ha posat el nom de Sigrid.

La nostra enhorabona.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

De un possible conflicte flequer

Els anarco-sindicalistes contra l'abaratiment del pa

De l'al·lianza pactada temps enrera entre la burgesia flequera i els dirigents dels obrers flequers que militen al Sindicat Unic de l'Alimentació se n'han derivat conseqüències molt perjudicials per a tots els que consumeixen pa. No en tenien prou els anarco-sindicalistes que mangonegen el sindicat de l'Alimentació d'haver ajudat la burgesia flequera a fer fracassar les lleis que beneficien els obrers del nostre ofici, que ara els ajuden també a mantenir alt el preu del pa. Encara que ja sabem que en una clàusula de les bases concertades entre la burgesia flequera i els de l'unic aquests s'obligaven a ajudar en tot de poder vendre el pa al preu que als patrons convingués, no podem, però, pensar que tal immoralitat es portés a cap.

Fou en aquesta reunió famosa convocada pel senyor Ametlla, a la qual assistiren, a més dels patrons del nostre ofici, representants del sindicat Unic. No sabem amb quina quantitat la burgesia flequera retribuïx els que tant dòcilment la serveixen; però sí que sabem que millor que ho fan els del Sindicat Unic no ho faria pas ningú per més que s'hi esforçés. Sols citarem un detall perquè els lectors comprenquin la veritat del que diem; i és que als obrers que anaren al govern civil en representació del sindicat que mangonegen els anarquistes, presentaren, per tal de convèncer el governador de la impossibilitat de rebaixar el preu del pa, un pressupost de despeses molt superior al presentat pels mateixos patrons. Hom pogué notar que la nota de despeses presentada pels de l'Unic, així com les notes que aquests publicaren a la premsa foren redactades pels mateixos patrons, cosa que qualsevol podrà fàcilment notar llegint-les.

Coses de tanta immoralitat com les que ens ocupen solament són possibles entre persones que hagin perdut per complet la vergonya i tot principi de moralitat.

En aquest afer, com en tots, els anarcos han representat la més gran de les farses. Ells, tan partidaris de l'acció directa, anaren a tots els llocs que prèviament els indicaren els patrons; ells, tan revolucionaris, s'han ajuntat a tot per tal d'ésser ben vistos per la classe patronal; ells, tan humanitaris, han declarat, d'acord amb els patrons el pacte de la fam a tots els que no volien pertànyer al sindicat que dirigeixen uns quants immorals i analfabets que es diuen anarquistes. Consta, però, que malgrat el boicot que burgesos i anarcos ens han declarat, no ens queixem pels perjudicis que a

«l'Espiga» poden ocasionar burgesos i anarquistes; si ens planyem, és solament pel gran perjudici que en general s'ocasiona als obrers flequers de la nostra ciutat. No pensi pas ningú que d'aquest pastelleig entre burgesos i els del sindicat, vulguem fer-ne responsables tots els que militen a l'organització falsa, no; de tal immoralitat, solament sis homes en són responsables, els altres són gent sense criteri de cap mena, que es deixen portar per mitja dotzena d'individus sense moral ni dignitat de cap mena.

De tots els companys flequers és prou sabut, ja que els burgesos no s'amaguen de dir-ho, les mils pessetes cobrades pels que dirigeixen aquella organització que coneguérem amb el nom de Sindicat Lliure, per tal d'ajudar els patrons flequers a eludir el compliment de les lleis socials. I si ara, amb domini del Sindicat Unic, els patrons flequers poden burlar-se de tot el legislat en favor dels seus assalariats, cal suposar a costa de què se'ls permet atropellar tan a la descarada els drets i interessos dels obrers del pa. Ahir foren uns subjectes que es deien Vives, Casanova, Font, Moriscot, etc., que en nom del detestable llibre permetien la vulneració de tot el legislat en favor de l'obrer i avui hem de veure amb pena com són uns que s'anomenen Godet, Serra, Valls, Busquets, Vilés i Sarra, que en nom del Sindicat Unic fan tot el necessari per tal que la burgesia flequera pugui eludir el compliment de tot el legislat en favor dels obrers flequers de Barcelona. Sí, vosaltres sou els causants que no es paguin els jornals estipulats; que cada dia augmenti més el nombre dels que es queden sense feina; que siguin molts els obrers del nostre ofici que encara es veuen obligats a fer jornades de dotze i fins de catorzo hores.

Ja seria hora que els companys que militen al Sindicat Unic de l'Alimentació es donessin compte de les immoralitats que en nom d'ells cometien els individus més amunt esmentats i amb un gest de dignitat donessin a aquells traidors el seu mereçut.

Sapigueu, companys del Sindicat, que sou traïdonats per aquells en qui, un dia sense reflexionar, dipositàreu la vostra confiança; mentre a vosaltres us parlen amb un llenguatge que inclina a la rebel·lió, per sota mà diuen als burgesos que facin el que els convingui i així es perden més de set cents jornals cada setmana, que aprofitats com caldria, no seria en un grau tan elevat la gana que hi ha entre els sense feina del nostre ofici.

ADOLF SIMO

Unió Socialista de Catalunya

FEDERACIÓ COMARCAL DE BARCELONA

CONGRES EXTRAORDINARI DE REORGANITZACIÓ

Dies 7 i 8 d'octubre, a la Casa del Poble ORDRE DEL DIA

1. Presentació i validament de credencials.
 2. Constitució del Congrés i nomenament de mesa i ponència.
 3. Modificació dels Estatuts. Les Seccions convocades són les compreses dintre la Comarca del Barcelonès en el pla del C. D. Hauran de nomenar un delegat per cada 20 afiliats o fracció de 15.
- LA JUNTA DIRECTIVA

Mitings i Conferències

DEMA
Conversa sobre doctrina socialista, a la Secció de Canet, per Ruiz Ponsetí. Tema: «Justificació de la jornada de sis hores».

OCTUBRE, 6

Miting-Conferència a la Secció de Cornellà.
Orador: Saleta i Llorens, sobre «El municipi i l'assistència social», i Serra Moret, sobre «El Socialisme i la seva ruta».

SECCIO DEL DISTRICTE VII

Assemblea General Extraordinària, per al dia 30 de setembre, baix el següent ordre del dia:
1. Lectura de l'acta anterior.—2. Assumptes de tràmit.—3. Nou estatge social.—4. Nomenament de delegats al Congrés de la F. C.
El Secretari General, Antoni Gibert.

Federació Esportiva de la U. S. C.

EXCURSIÓ PER A DEMA

Dimenge, dia 1 d'octubre, excursió al pantà de Vallvidrera. Hora de sortida: les 8 del matí. Lloc de reunió: Plaça de Catalunya (Estació dels F. C. de Sarrià). Retorn a ciutat: entre una i dues de la tarda.

Bar Cerveseria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. **ESMERAT** servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 8
TEL. 11728

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.

Editorial Cooperativa Popular - Rosselló, 84 - Telèfon 35490 - BARCELONA

Galetes Chiquilín

Molt ben torrades

Nutrició intensa

Paquet 200 grs., UNA PESSETA